

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Δέκα κι' ὀκτῶ Γεννάριον,
Τριῶδι θ' ἀριδάρη.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πεντακόσα πέντε κι' ἑβδομήντ' ἀκόμη,
μὲ περιπολίας γέμισαν οἱ δρόμοι.

Ἀντάρκα καὶ γλαγκίνι 'στὸ φλογερό καμίνι.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀντάρκας καὶ τῆς ζάλης τῆς πολλῆς
κι' ὁ γενναῖος Φασουλῆς,
φλογερός ἐπαναστάτης μὲ σπαθὶ καὶ μὲ τουφέκι,
πρὸ τοῦ Πανεπιτημίου βραδυνατόρος ντοῦρος στέκει,
καὶ φερμάρει μὴ κανέναν ἱερόσυλον φανῇ
καὶ τοιαῦτα προσφωνεῖ :

«Τίποτ' ἀνοικτὸ 'στὸ κράτος μὴν ἡμέρα δὲν θὰ μείνῃ,
πάει, σ' ἔκλεισαν καὶ σένα, φλογερώτατο καμίνι....
'Εξ ἡμῶν δὲν θ' ἀνάβῃς, ἔξ ἡμῶν δὲν θὰ φλέγῃς.
ἔξ ἡμῶν τῆς σοφίας τὰ μαστάρια δὲν θ' ἀρμέγῃς,
ἔξ ἡμῶν δὲν θ' ἀκούσουν τὴν ἀντάρκα σου, νεότης,
ὁ Γρηγόριος, ὁ Ρήγας, κι' ὁ σοφώτατος ὁ Χιῶτης.

Ἐξ ἡμῶν 'στὸ σκοτάδι δίχως γράμματα καὶ φῶτα,
ἔξ ἡμῶν τὰ βιβλία θὰ σαπίσουν 'στὸν εὐρώτα,
θὰ διαβάνουν τόσαις ὥραις, θὰ διαβάνουν ἐβδομάδες,
κι' ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ
θὰ διδάσκῃ τῆς σοφίας τοὺς Πρυτάνεις κι' Οὐλεμάδες
πῶς ν' ἀπλώνουν τραχανᾶ.

Κι' ἡ πτωχὴ πατρίς φωνάζει ἀδίχως φῶτα τί θὰ γίνω ; »
μὰ κι' ἐγὼ κυττάζω τώρα τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο,
ποῦ μ' ἐξέτασαν κι' ἐμένα μιὰ φορὰ τὸν κακομοίρη
κι' ἦταν ἓνα πανηγύρι,
καὶ μ' ἀπέρριψε 'στὸ τέλος
γιὰ τὰ μέτρα καὶ τῆς πήχαις
ὁ γενάτος ὁ Σεμετέλος,
ποῦ δὲν εἶχε τότε τρίχες.

Ποῦ γερούνδτα, σουπῖνα, ποῦ τοῦ Κλάσσην οἱ κανόνες,
κι' οἱ τῆς γνώσεως λειμῶνες ;
Νά ! τὸ βλέπω μὲ λαχάρα καὶ νομίζω πῶς θὰ κάνω
ἐξετάσεις σὺν καὶ τότε...
γρηγορεῖτε στηριγμένοι 'στὰ τουφέκια σας ἀπάνω,
φοιτηταὶ καὶ στρατιῶται.

«Κι' ἐγὼ στέκω σοβαρὸς
τοῦ τεμένους μας φρουρός.

Ἀλλὰ τάχα πῶς δὲν εἶναι μὲς 'στὰς τόσας συναθροίσεις
κι' ἡ φοιτήτρια Ροκᾶ
τώρα ποῦχουν ἀγριέψει καὶ ζητοῦν χειραφετήσεις
τῶν Ρωμηῶν τὰ θηλυκά ;

«Πῶς κι' ἡ πρὶν Ζάν-Ντάρκ δὲν στέκει
μὲ σπαθὶ καὶ μὲ τουφέκι ;

Ποῦναι κι' ἄλλαις, ποῦ βαστάζουν τῆς σοφίας τὸν πυρσόν,
νὰ φυλάξουν ὅλη νύκτα τὴν κοιτίδα τῶν Μουσῶν ;
Γρηγορεῖτε στηριγμένοι 'στὰ τουφέκια σας, φρουροί,
καὶ 'στὸ τέμενος τῶν φῶτων Ἀστυνόμος δὲν χωρεῖ.

«Δὲν μᾶς σκιάζουν τῆς Συγκλήτου καὶ τῶν ἄλλων τὰ κα-
καὶ παλὰ φοροῦμε σάλια... [πρίτσα

Πατριάρχη μαρμαρένιε, σπάσε μὲ τὴν πατερίτσα
ἱερόσυλα κεφάλια.

Καὶ σὺ, Ρήγα πρωτομάρτυ,
ποῦ μὲ βλέπεις ὁλοένα,
φρούρει τοὺς φρουροὺς κι' ἐμένα
τὸν ξυλένιο τὸν ἀντάρτη.

«Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε, καὶ μιὰ μέρα θ' ἀνατεῖλῃ,
ποῦ θὰ κλείσουν καὶ Ταμεῖα καὶ νὰ καὶ Δικαστηρίων
μὲς 'στὸ κράτος τῆς ἀμάκας, ποῦ τοῦ Στέμματος οἱ στύλοι
ψάλλουν ὕμνους καὶ παιᾶνας τῶν Δημάρχων Ζαφειρίων,
καὶ καθεὶς κατσίκοκλέφτης καὶ βρωμιάρης καὶ τσολῆς
λάμπει 'μπρὸς μας σὺν Ζαφεῖρι,
καὶ περνᾷ γιὰ δευτέρους μας Θεόδωρος καὶ Βασιλεῖας
καὶ τὴν νῆστερ μάς οἰκτεῖται.

«Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε, καὶ θὰ ὀδητὴ μὴν ἡμέρα
καὶ Μαφίαις καὶ Καυδάραις νὰ φυτρώσουν κι' ἐδῶ πέρα,
κι' ὅλ' ἡ πλάσις τῶν ὀνείρων, κι' ὅλ' ἡ πλάσις ἡ σεμνὴ,
ποῦ τὴν 'στόλιζαν τὰ ῥόδα ζηλευμένης καρρασίης,
θὰ πετάξῃ μὴν ἡμέρα κουρελιόσα καὶ γυμνὴ
κι' ἓνα θέατρο θὰ γίνῃ Γαλλικῆς ζετσιπωσίας.

Προσταγή του Θεοδώρου, Στρατηλάτου βαζοφόρου.

Τάδε λέγει καὶ τὸ στόμα τοῦ μεγάλου μας Κυρίου,
τοῦ θυμώδους Κορδονάρχου καὶ ὕμνητοῦ τοῦ Ζαφειρίου,
τοῦ Στρατάρχου Θεωρῆ,
ποῦ τοῦ γράφουν οἱ Κ α ι ρ ο ἱ
πῶς τὸν ἔκαναν καμπόσοι καὶ ἀλογάκι ζωηρὸ
στοῦ Μινίστρου τὸν χορὸ.

Θεωρῆς ὁ Στρατηλάτης, ποῦ καλεῖ μεστός ἀνδρείας
ἓνα πέμπτον, ἓνα κλάσμα, πολλοστὸν τῆς ἐφεδρείας,
ξεφωνίζει καὶ προστάζει τὸ Στρατόπεδο νὰ γίνη
μέσ' στὸ φλογερὸ καμίνι,
καὶ εἰς αὐτὸ θὰ μεταφέρῃ καὶ κανόνια καὶ στρατῶνας
καὶ θὰ στέκεται μπαστάκας μετὰ τὰ βάζα τῆς Κορώνας.

Φοβηθῆτε τὰ μπουρίνια τοῦ παλῆου μας Στρατηλάτη
καὶ τὰ τόσα του χαρτιά...
τρούμπαις ἔμπρὸς εἰς τὸ καμίνι, τρούμπαις ἔμπρὸς εἰς τὸ Πα-
γιά νὰ σβύσουν τὴν φωτιά. [λάτι,
Τρούμπαις ἔρχονται πηλάλα νὰ μᾶς κάνουνε σὰν πάπιαις,
πιάσετε, παιδιὰ, τῆς τάπιας.
Τὸ Παλλάδιον τοῦ γένους μὲς' στὰ φῶτα καταλάμπει,
πίσω τρούμπαις μετὰ νερά,
μὰ δὲν ξέρω πῶς θυμῶμαι καὶ τὸν Ἄννινο τὸν Μπάμπη,
ποῦ γὰρ γράφει μιά φορά:
«Πυροσβέσταις μετὰ τὸ μῦσι
πιάνουν τὸν Μυριανθούση,
πυροσβέσταις μετὰ τὴν τρούμπα
κυνηγοῦν τὸν Κορδορούμπα.»

Ἀληθῶς ἐγαλβανίσθη καὶ ἡ θερμάμιος ἡ πλάσις,
κουμπουρίζε ἀκούω κτύπον,
καὶ τὸ τέμμενος τῶν φῶτων ἀπειλεῖται μ' ἐπελάσεις
τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἐρίππων.

Τάδε λέγει 'στὸς στρατοὺς τῆς μετὰ γεινᾶτ' καὶ καπρίτσα
ἡ Κορόνα Ζαφειρίτσα:
«μὰς ἔμπρὸς, μετὰ τῆς ἀντλίας καταβρέξετε τοὺς πάντας,
ἂν ἰδῆτε δὲ καὶ ἐκείνους τοὺς ἀφῶνους ἀνδριάντας
νὰ γουρλώσουν θυμωμένα τὰ μαρμαρίνα τῶν μάτια,
φώρα μὴ τῆς σακαράκας καὶ ἂς γενοῦν καὶ αὐτοὶ κομμάτια.»

Νυκτέρι φοιτητῶν καὶ τόσων πολιτῶν.

Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα καὶ γίνεται νυκτέρι
στὸ φλογερὸ καμίνι,
καὶ πηλαλεῖ περίεργον πατριωτῶν ἀσκέρι
νὰ μάθῃ τί θὰ γίνη.

Ὁ βουρλισμένος οὐρανὸς λαμπρὸς ἐφεγγαδὸν
συναγρυπνοῦν τὰ γάλακτα, μὰ καὶ οἱ κλητῆρες ὅλοι.
Ὅποια νύξ!...συνθήματα μεγάλα ψιθυρίζουν
διάφοροι φρουροί,
καὶ κουλουρητῆδες ἀγρυπνοῦν καὶ οἱ στόμαχοι γεμίζουν
κουλούρια καὶ τυρί.

Καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς
εἰς τὰς παρούσας συμφορὰς
ἀκούσας τὰ συμβαίνοντα καὶ κλείσιμον ἐξάμνητον
γοργὸς ὅτων παίδων τῶν ἐπὶ προσέτρεξε τὴν κάμινον.

Τίς σύ; τοῦ λέγουν...Φασουλῆς, ἐκεῖνος ἀπαντᾷ,
καὶ τὸ λεπτὸν μπαστοῦνι τοῦ ὁτὰ μάρμαρα βροντᾷ.

Καλῶς τον καὶ τὸν Φασουλῆ,
πιάσε καὶ σὺ ταμποῦρι...
δὲν σοῦ βαστᾷ;...μεταβολή
καὶ κόψε το κουμποῦρι.

Καὶ βλέποντας τοὺς φοιτητὰς μετὰ Γκρά καὶ φυσικῶς
θυμήθηκε καὶ ὁ Φασουλῆς τὰ πρῶτα νταϊλικά,
ἡμέραις ἀλησιμύνηται καὶ χρόνια παιδικὰ,
τοὺς Μαζανιέλους τοὺς νεκροὺς καὶ τὰ Σκιαδικά.

Θυμήθηκε πολλὰ πολλὰ, μὰ καὶ τὴν Ὀθωνίστρα,
ποῦ ὁτὸς Ρωμηοὺς ἀθάνατο θὰ μείνῃ τὸνομά της,
καὶ καθεμιά σημερινή τοῦ Παλατιοῦ τσακίστρα
ἐπῆρε τὰ στολίδια της καὶ τὰ παράσημά της.

Θυμήθηκε πολλὰ πολλὰ καὶ βγάζει μία σκούφια,
μὰ μόλις τὴν ἐφόρεσε καὶ αὐτὸς ὁ τενεκὲς
ὁ Περικλέτος ἐξαφνὰ τοῦ σέρνει τὰ τουλούφια
καὶ τὸν πηγαίνει σπῆτι τοῦ μετὰ τῆς κατραπακίς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Εἶδες τὸν θίασον Ἀσσάρ;
Φ. — Ἀκούε ἐκεῖ; τὸν εἶδα,
καὶ πάλιν ἐμακάρισα τὴν ἡθικὴν πατρίδα.
Ἦσαν πατέρες αὐστηροὶ καὶ κάμποσαις μαννάδαι,
ποῦ τὰ χυλὸν τετρακόσα,
καὶ ἄκουσα τόσαις γαλλικαῖς καὶ φρέσκαῖς ἐξυπνάδαι
καὶ καλαμποῦρια τόσα.
Ἐπῆρα καὶ διδάγματα τῆς ἡθικῆς πολλὰ
καὶ ἐκ τοῦ σεμνοῦ θεάτρου
δεκάκις ἡθικώτερος ἐβγήκα, μπουνταλά,
παντὸς ἡθικολάτρου.
Ὡς πότε πλέον προστυχία καὶ κλασικὴ σοφία;
ὥς πότε τόση ψευτικὴ σαχλοσεμνοτυρία;
ὥς πότε πλέον ἀρετὴ γιὰ μᾶς θὰ μαγειρεύεται
καὶ ὁτὴν ὁικὴ μᾶς τὴν σκηνὴν γιὰτὶ ν' ἀπαγορεύεται
τὸ ντύσιμο, τὸ γόδυσιμο,
καὶ τοῦ κορσὲ τὸ λύσιμο;

Ὡς πότε πλέον τὸ σεμνὸ
καὶ ἑμᾶς θὰ βασανίζη,
καὶ ἑμῶς ὁτὸ σῶμα τὸ γυμνὸ
καθεὶς θὰ κοκκινίζη;

Γιὰτὶ γυμνὴ δὲν βλέπομε
τὴν σάρκινον φρεσκάδα;
γιὰτὶ δὲν ἐπιτρέπομε
καὶ λίγη ὥσθρακάδα;

Σῶπα στόμα μου τραχύ,
καὶ ἦλθε πλέον ἐποχὴ
γιὰ θεάματα πλουσιὰ,
φέν ντὲ σιέκλ ξετσιπωσιὰ,
φέν ντὲ σιέκλ καλαισθησιὰ,
φέν ντὲ σιέκλ ξεβρακωσιὰ.

Γίνου Κόντε Ρεπανάκης,
μὴ φωνάζης, μὴ λυποῦ,

ἔξ' ὁ κόσμος τῆς φενάκης,
ἔξω ρούχα τοῦ λοιποῦ.

Ἐλα Γαλλικὰ ν' ἀκούσης
τῆς εὐμούσου πρωτευούσης
τῶν παγκάτων Ἀθηνῶν,
καὶ μὴ μέρη πιθανὸν
ξαπλωμένο στὴν λιακάδα
νὰ μετ' ὅθ' μετ' ὥσθρακάδα.

Εἰς τὸ θέαμα τὸ νέον
μὴ καθόλου κοκκινίσης,
καὶ τὸν πρῶτον Ἀθηναῖον
μὴ κατὰμουτρα τὸν φτύσης
ἀλλ' εἰπέ παντοῦ καὶ κρίνε
φέν ντὲ σιέκλ καὶ αὐτὸ πῶς εἶναι.

Πέρασαν τὰ περσμένα,
ποῦ τοὺς πρέπει φτύσιμο,
τώρα ὁτὴς γυναῖκες χλαῖνα
καὶ γιὰ μᾶς τὸ γόδυσιμο.

Π. — Βρὲ θὰ μοῦ πῆς γιὰ τὸν Ἀσσάρ πρὶν φᾶς καμμιὰ
[ὁτὴ μούρη;

Φ. — Καὶ νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸν Ἀσσάρ ποῦ νοιώθει σὺ γαϊδοῦρι;
Ἄν φέν ντὲ σιέκλ δὲν γίνης
ἀδύνατον νὰ κρίνης
τὰ Γαλλικὰ τὰ γούστα,
καὶ μήτε θὰ γυυθῇς
τοῦ πνεύματος τὴν κρούστα
καὶ ἄντε νὰ μετ' χαθῇς.

Π. — Μὰ τί σημαίνει φέν ντὲ σιέκλ;
Φ. — Σιῶπα, φαῦλον στόμα...

δι' ἐρμηνείας φέν ντὲ σιέκλ εἶσαι μικρὸς ἀκόμα.

Ἐν τούτοις μάθε, βλάκα,
πῶς φέν ντὲ σιέκλ θὰ πῇ
μαλάκυνσις, μαλάκα,
καὶ ἡ πρὸς αὐτὰ ροπή.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ καὶ ὁτὸς νταϊλικάτης,
ἦτο παρὸν εἰς τὸν Ἀσσάρ καὶ τὸ τρανὸ Παλάτι;
Φ. — Καὶ θέλει ῥώτημα, μωρέ; μὴ ζηλευτὴ Κορῶνα,
ποῦναὶ ὁτὸς στράτοπεδα θεάματά της μόνα,
δὲν πρέπει καὶ ὁτὸ θεάτρο νὰ πάη μὴ βραδὸν
ν' ἀνοίξῃ καὶ τὸ πνεῦμα της καὶ ἡ δόξα της καρδιά,
καὶ νὰ γελᾶσιν μὴ στιγμὴ τὰ γέλασά της χεῖλη,
ποῦ τὰ κρατοῦν κατὰκλειστα συλλογισμοὶ ποικίλοι,
τῶν σκέψεων τῶν ἐθνικῶν τὰ σύννεφα νὰ ἀπώλῃ
καὶ ὅλους ἑμᾶς τοὺς φέν ντὲ σιέκλ ὁτὴν πρόσδον νὰ ἀπώλῃ;

Πάντα σκέψις ὀχληρὰ
ὀχρὸς χάχανα καὶ γλέντι,
καὶ σεμνότης αὐστηρὰ
καὶ καθαριστὸν ραβέντι;

Νὰ σφραγίσῃ καὶ νὰ σφραγίσῃ,
νὰ γλέντῃ καὶ σὺ καὶ ἐγὼ,
καὶ ἡ μεγάλη Βασιλεία
νὰ κοτᾷ μὲς' ὁτὸν οὐτὰ της
τὰ ψηλά καθήκοντά της
καὶ τὰ τόσα μεγαλεῖα;

Σοῦ γωρεῖ μὲς' ὁτὸ κεφάλι
καὶ εἶναι πρᾶμμα νὰ τὸ λές;
καὶ ἂν τὸ κρίνης ὅπως ἄλλοι
θάσαι πρόστυχος χαλές.

Ὁ Βασιλεὺς προσφίλης, ὁ σκυθρωπὸν Παλάτι!...
καὶ εἶδα ποῦ λές τὸν Ρ α μ π λ α σ ὶ ν τὸν Ἀντικαταστάτη

μέ τόσο πνεῦμα Γαλλικό καὶ τὸς ἀστεῖα πράγματα...
γδύνοντ' ἐπάνω 'στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ γενοῦν πειράματα,
μὰ μόλις τῆς λεγόμενης ἀντίκρουσε τὰ στήθει
τῆς λέει ἄπ' αὐτὰ ψέματα καὶ ἄς ἔλθωμε 'στ' ἀλήθεια...
Τί κόσμος ἦταν, Περικλῆ... δὲν ἔπεφτε βελόνι...
μιά παντρεμμένη δίπλα μου τὰ μάτια της γουρλώνει,
μὰ καὶ ἓνας γέρος ραμολὶ σὰν τὴν γαρίδα τῆ χει
καὶ ἀνατριχίλαις ἐνοιῶσα καὶ 'στὴ 'δική μου ράχη.
Τὰ δύο φύλα 'στὴ σκηνὴ μαλλιά κουβάρια γίνονται
καὶ ὁς τοῦ ξαναγδύνονται.

Πάλι μάτια γουρλωμένα
καὶ κυττῶ νὰ γδύνουν ἓνα
γιὰ νὰ τοῦδρου ἓνα στάχυ,
ὅπου τοῦπεσε 'στὴ ράχη.
Καὶ τὸν γδύνουν καὶ ἀπομένει
μοναχὰ μὲ τὸ βρακί,
ὅταν ἔξαφνα γδυμένη
ξεπροβάλλη παρεκεῖ
μιά καλή του φιλενάδα,
ἓνα πρώτης θηλυκὸ,
καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἐξυπνάδα
γίνηκε πολὺ κακό.

Κι' ἀνεστατῶθ' ἡ ξύλινη τοῦ βλάμη σου καυκάλα
καὶ ἀντίκρουζα μὲς 'στὴ σκηνὴ ταμπλό βιβάν μεγάλη,
καὶ ἀδιόκοπα γδυσίματα καὶ ἦταν μεγάλο χάξι
καὶ ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμή πῶς 'βρίσκομαι 'στὸ Γκάζι.
"Ὅλος ὁ κόσμος, Περικλῆ, γελοῦσε μ' ἓνα κέφι,
μοῦλθε καὶ ἐμένα νὰ γδυθῶ χωρὶς καμμιά ντροπὴ,
φίλ-ά-λά-πάτ φίλ-ά-λά-πάτ ἐφώναζα, κενέφη,
ἀλλὰ καθόλου μὴ 'ρωτᾷς καὶ τοῦτο τί θὰ 'πῃ.
Μὰ νὰ καὶ 'Ε ρ ρ ε ρ ν τ ε Μ α ρ ι ᾶ ζ, ἤγουν τοῦ γάμου
διαβόλου μπεχλιθάνη. [πλάνη,

Γιὰ τοῦτο προεκήρυξαν πῶς εἶναι καμωμένο
γιὰ τὰς οἰκογενείας,
μήτε κκένια Πρίαπο δὲν ἔχει λυσσασμένο,
μηδὲ νυφομανίας,
ἀλλ' εἶναι μιὰ κατήχησις καὶ φρονιμίας βιβλίο
γιὰ κάθε κόρη ντροπαλή,
καὶ εἶπα καὶ ἐγὼ 'στὴν Φασουλῇ:
«ἀμέσως πάρε τὰ παιδιὰ καὶ τράβα 'στὸ Σχολεῖο.»

Ποῖον εἶδαγμα τρώντι κάθε φύλου πατριώτου!
ἓνας γέρος ἔχει κάποια 'στὸ δεξιὸ τὸ γόνατό του,
καὶ πολλὰ σεμνὰ τῆς κάνει,
ἂν καὶ γέρος καταφλέγει,
καὶ τὸν κόρφο της τῆς πιάνει
καὶ ὅλο σ ε ε ν' ε ρ ε ν τῆς λέγει.

Τὶ σεμνότης πλημμυρίζει!...
ὀλοένα τὴν μυρίζει,
καὶ μουγκρίζοντας σὰν βῶδι
μ' ἓναν τρόπο λέει φῖνο:
«πέρασε καὶ 'στ' ἄλλο πόδι
γιὰ νὰ σὲ χαρῇ καὶ ἐκεῖνο»

Τὶ γέλοια ποῦκταν πολλὰς τῶν θεωρίων κουκλας,
ὅπου 'στους δρόμους φαίνονται μὴ βρέξη καὶ μὴ στάση,
καὶ ὁς τοῦ καὶ ἔχαχνίζαν ἡ ντιστεγέ πανούκλαις,
ποῦ μιὰ φορὰ νὰ τῆς ἀκοῦς καὶ νὰ ξερῆς δεκάξη.
'Αλλὰ καὶ ἐγὼ 'στὴν ἀγωγὴν τοῦ φ ε ν ν τ ε σ ε κ λ ὕπαι-
'στὰ γέλοια ξεκαρδίστηκα καθ' ὕψηλὸν καθήκον,
καὶ ἀπὸ τὰ σάλια τὰ πολλὰ σκουπίζοντας τὰ χεῖλιά μου
εἶπα πρὸς τὴν φαμήλια μου
ν' ἀρχίσῃ νὰ γελᾷ
γιὰ νὰ φανῇ καὶ ἐκεῖνη

πῶς ξέρεῖ τὰ καλὰ
σὰν φέν ντὲ σιέκλ νὰ κρίνῃ,

καὶ νὰ μὴ στέκῃ κούτσουρο καθὼς καμπόσους βλάκας,
ποῦ μὲ ξυπνάδες δὲν γελοῦν Γαλατικὴς μαλάκας.
Καὶ μὲ τὴν νέαν διδασχὴν μὰς εἶχε πιᾶσει μούρλα
καὶ πάλι τότε νόμισα πῶς 'βρίσκομαι 'στὰ Βούρλα,
καὶ ἓνας πατέρας μὲ παιδιὰ καὶ ἓνας παππούς μ' ἐγγόνι,
ποῦ καὶ 'στὴ ραχοῦλα του δὲν ξέρω πόσα χρόνια,
καλαρίζε τὸ θέαμα καὶ ὡς ταῦρος ἐξεμάνῃ
σὰν νάβλεπε, βρὲ Περικλῆ, πρώτη φορὰ φουστάνι.
Κι' ὁπότεν ἐτελείωσε τὸ Γαλλικὸν Σχολεῖον,
ποῦ πρὸς ὑπάτης ἀρετῆς ἐξαίρει μεγαλεῖον,
ἀμέσως μὲ κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν πολλὴν
ἐβγήκα 'στοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου τὴν Πλατεῖαν,
καὶ ἔπεσα καὶ ἐπροσκύνησα τὴν πάνσεπτον Αἰλὴν
καὶ τὴν μεγάλην τῶν Ρωμηῶν ἀναγκαιοκρατίαν,
καὶ ἀναψα τὸ τσιγάρο μου, βρὲ Περικλῆ ψωρίτη,
καὶ 'στὴ δουλειὰ μου τράβηξα, μὰ πρὶν νὰ φθάσω σπῆν
φῶς φανερά σὰν τὰ σκυλιὰ καταμεσῆς τοῦ δρόμου
ἔκανα τὸ νερό μου.

Π. — "Ὅρσε λοιπὸν, ποῦ τίποτα 'στὸν κόσμο δὲν ψηφᾷ,
καὶ γδύσου κάμπουσας ξυλίσαις ὀλόγυμνος νὰ φᾷ.

Ἄσμα πολεμικὸν συγχορῶν γυναικῶν.

Ντύσου τώρα, Θεοδωρούλα, σὰν πηλὴ φαινομήρις,
φόρα χλαῖνα καὶ χλαμύδα καὶ ἐμπροστὰ νὰ προχωρῇ.
Τοῦ συρμοῦ μεταρρυθμίσεις ἡ Θεοδώρα προκαλεῖ,
κάθ' ἐπίσημη χιονίστρα μὲ τὴν χλαῖνα θὰ προβάλλῃ,
καὶ ἡ κυρία Περικλέτου καὶ ἡ κυρία Φασουλῇ
μὲ τὴν χλαῖνα θὰ λυσσάξουν μόλις μὲ τὸ Κερναθάλι.

Τόπο καὶ 'στὰ θηλυκά,
ποῦ θὰ κάνουν ἔαφνικά.

Τώρα πιά χειραφεσία, τώρα χλαῖνα καὶ χλαμύς,
βάλε χλαῖνα, Θεοδωρούλα... μὲ πρὸς ἐσὺ καὶ πίσω μὲ
μὲς 'στῆς τόσαις προκοπαῖς μας καὶ τὸ φόρεμα ν' ἀλλάξῃ
καὶ καθένας στραβοσκέλης νὰ μὰς 'δῇ καὶ νὰ φρυξῇ.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, φόρα γάμπκ, φόρα μποῦτι,
'στὰ Στρατόπεδα νὰ πᾶμε νὰ μυρίσωμε μπαρουτι,
καὶ τὸ κράνος τοῦ πολέμου νὰ φοροῦμε καππελῖνο
καὶ νὰ μείνῃ γιὰ τοὺς ἀνδράς ὁ κορσὲς καὶ τὸ μπρελῖνο.

Τόπο τόπο 'στὸ φουστάνι,
ποῦ τσερδέλα θὰ τρελλάνῃ.

Σηκωθῆτε 'στὴν Ἀθήνα, σηκωθῆτε καὶ 'στ' Ἀγρίνι,
ὁμορφίαις τοῦ ποδογύρου τοῦ τρέλλου καὶ τοῦ μαριόλου,
γιὰ νὰ νοιώσουν τί σημαίνει τὸ γυναικεῖο τὸ μπουρίνι,
γιὰ νὰ λείψῃ καὶ τὸ γκάστρι, ποῦ σ ο υ ξ ε δὲν κάνει ὄλου.

Θεοδώρα Κυβερνήτρα, σήκω βάρεσε τὴν διάναν
νὰ ξυπνήσῃ μὲ τὴν χλαῖνα καθεμιά κυρὰ νταρνάναν.
Τόπο τόπο... μὲ φουστάνια σηκωμένα γιὰ παντιέρας
κουκουλώσατε τὸν ἄνδρα τὸν σαχλὸ καὶ τὸν ἀχάκην...
μὰς ἐμπρός... 'στῆς πολέμαρχας Θεοδώρας τῆς ἡμέρας
πῆραν δρόμο καὶ αἱ γυναικαὶ τοῦ κυρίου Βαλσαμάκη.

Τὶς μουσολήπτες ἀκούει τοὺς ἱάμβους καὶ Ἀναπαίδτους
Παλαμῆ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ δὲν λέγει ἔαυπέστους;
"Ὅπως πάγκαλον βιβλίον, ποιήσεις περικαλλές,
καὶ δαπάνη τῆς ἑορτῆς ἐκδοῖς πολυτελής.

Ἀκτινὲς Θεσσαλίας, βιβλίον πλήρες σπρίγους,
ποῦ κατενθουσιάζει καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ ὀλίγους,
τεχνουργηθὲν ἐσχάτως ὑπὸ Φιλαδελφείας,
ποῦ ὁ ρητικὸς ἐκείνου καὶ φῖνο συγγραφῆς.